

Jmenuji se Čumáček

Jmenuji se Čumáček.

Nevím proč. Jednoho dne se nade mnou sklonil Lukáš, usmál se a prohlásil: „Budeš Čumáček.“ A bylo to. Pravda je, že Čumáček se mi docela líbí.

Říkají, že jsem kotě. Nesmysl. Nejsem žádné kotě! Vždyť už jsem větší než Samíkova zimní bota. Ta velká, chlupatá. Co trochu smrdí.

Jsem venkovní kotě - vlastně kocour. Venkovní znamená: patřím k domu. Dům patří lidem. A lidé mají zvláštní pravidla. Třeba: „Na gauč se nesmí.“

Tohle pravidlo vymyslel tatínek. Tatínek je obrovský, statný muž, ze kterého jde na první pohled strach. Ale já se ho nebojím. Já se totiž bojím jen dvou věcí. První věc je vysavač. A druhá je bazén.

Bazén je velká modrá díra. Vypadá to jako nebe, ale je to past. Já to vím. Už jsem tam jednou spadl. A kdyby mě Lukáš nevytáhl...

Od té doby bazén obcházím obloukem. Tak velkým, že někdy omylem oběhnu i sousedovu garáž.

„Čumáčku, pojď papat!“ zavolala maminka, položila mi miskou na terasu a pohládila mě po hla-

vě. Má mě ráda. Já ji taky, i když je přesvědčená, že granule jsou pro kočku to nejlepší.

Pochopil jsem, že když si to myslí maminka, musí si to myslet i tatínek. Ačkoliv, když se nedívá, podstrčí mi tajně nějakou dobrotu.

Maminka je přísná. Když se na vás podívá pronikavým pohledem, máte pocit, že vám dokáže číst myšlenky. Moje myšlenky jsou většinou jednoduché.

Jídlo. Pohlázení. Jídlo. Zase jídlo.

Přiběhl jsem na terasu, protože na terase se jí. Je to můj oběd. Přinesla mi ho maminka. Mně a nikomu jinému! Jenže to není tak jednoduché. Stačí chvilka nepozornosti a jídlo je fuč. Už několikrát jsem u misky nachytl ježka. Úplně klidně jedl MOJE granule.

Důrazně jsem mu naznačil, že jsou to kočičí granule, ale on se na mě jen drze podíval a klidně baštil dál. Víím, že jsem o něco větší, ale už jste někdy zkusili odehnat klubíčko plné pichlavých bodlin a blech? Kdyby na mě nějaké přeskočily a moje rodina to zjistila, mohl bych se se svým plánem proniknout na gauč rozloučit. A to by byl konec. Možná bych nesměl ani dovnitř. Ale stejně, na ty granule mi určitě chodí ještě někdo další. A já zjistím kdo! A pak si to s ním vyřídím. Schoval jsem se pod křeslo a upřeně misku sledoval.

„Ty hlídáš jídlo?“ zeptal se se smíchem Lukáš, který právě přišel ze školy.

Lukáš je kluk, co mě tenkrát zachránil. Někdy si ale myslím, že jsem zachránil já jeho. Kdyby kvůli mně neskočil do bazénu, možná by se pořád bál vody. A to by byla škoda. Lukáš mě pohladil a poškrábal za ušima. Tam to mám moc rád.

V tu chvíli se otevřely dveře a vyběhl Samík. Samík je menší Lukáš. Jen hlasitější. A rychlejší. A když něco není podle něj, umí se rozbřechet tak, že by se ho lekl i ježek.

„Čumáčku!“ zavolal nadšeně. „Mami, můžu mu dát pamlsek?“

Maminka se nadechla. To vždycky znamená, že se chystá říct „ne“. Ale pak se podívala na mě, jak sedím jako vzorný kocour, a řekla přísně: „Ale jen jeden!“

Jeden pamlsek je málo. Ale jeden pamlsek je začátek! To je moje tajné kočičí umění.

JÁ SI SVOJI RODINU OCHOČUJU.

Pomalů a nenápadně. Nejdřív se tvářím, že mi stačí terasa. Pak se tvářím, že mi stačí pomazlení u dveří. Už se mi také párkrát podařilo proklouznout dovnitř. Když si toho maminka nebo tatínek všimnou, hned mě vykážou zase ven. S těmi dvěma je potíže. Ale Lukáše a Samíka už mám omotané

kolem svého kočičího ocásku. Ti mě doma nechat. Sice zatím jen v kuchyni, ale pro začátek je to úspěch.

Mým cílem je – gauč. Gauč je měkký. Gauč je teplý. Gauč je místo, kde by se spalo tak dobře, že bych na něm vydržel ležet celý den.

